

РЕШЕНИЕ

№ 902

гр. Благоевград, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвия Алексова

при участието на секретаря Елица Яв. Педова
като разгледа докладваното от Силвия Алексова Гражданско дело № 20221210100089 по описа за 2022 година
и за да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от Д. М. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр. С против „СИГ СОЛАР ЕВРОПА“ ООД, с ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. Б, представлявано от управителите - С Иска се да бъде постановено съдебно решение, по силата на което да бъде осъдено ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 24 000 лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди, настъпили вследствие на трудова злополука на 02.11.2021 г., около 14.00 часа, на обект по изграждане на соларен парк в Кралство Нидерландия, изразяващи се в болки, страдания и дискомфорт, свързани с травматични увреждания /счупване на десен крак/, както и в тежка депресия - повишена тревожност, потиснато настроение, снижено самочувствие, силно вътрешно напрежение и емоционална лабилност, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 02.11.2021 г., до окончателното изплащане.

Претендират се и сторените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че ищецът работи в ответното дружество като общ работник, съгласно трудов договор № 268/05.02.2021 г., като във връзка с дейността на ответното дружество по изграждане на соларни паркове, бил изпратен на обект по изграждане на соларен парк в Кралство Нидерландия.

Сочи се, че на 02.11.2021 г., около 14.00 часа, по време и във връзка с извършваната работа на обект по изграждане на соларен парк в Кралство Нидерландия и при слизване от двураменна стълба, ищецът, стъпвайки на второто стъпало, се подхлъзнал и паднал, вследствие на което счупил десния си крак.

Поддържа се, че в продължение на два дни, на ищеца не била оказвана лекарска помощ и тъй като болките били нетърпими, същият поискал да се върне в България, за да предприеме лечение, поради което на 07.11.2021 г. се прибрал в България и на следващия ден отишъл на лекар.

Сочи се, че посетил ортопед д-р К, който след извършен преглед му гипсирал крака и му

изписал лекарства за костната система, както и му издал болничен лист за временна нетрудоспособност, считано от 08.11.2021 година до 07.12.2021 г. с диагноза „фрактура малеоли тибие декс.дисторзио арт . талокриралис декс.“

Впоследствие, заради продължаващо лечение, се твърди, че отново му бил издаден болничен лист за времето от 08.12.2021 г. до 06.01.2022 г., както и болничен лист за отпуск по болест, считано от 07.01.2022 г. до 05.02.2022 г.

Навежда се, че след злополуката и към настоящия момент, ищецът изпитва повишена тревожност, силно вътрешно напрежение и емоционална лабилност, както и че е изпаднал в депресия. Заявява се, че Б. се е лишил изцяло от досегашните си социални контакти - не излизал от къщи и не желаел да бъде посещаван от приятелите му, с които контактувал преди злополуката. Отделно от това, отношенията му с неговите близки /майка и сестра/, също били обтегнати – непрекъснато се карал с тях. Поддържа се, че ищецът търпи неимуществени вреди доста продължителен период от време, изразяващи се както във физическите болки, така и в промяна в психологичен и психиатричен аспект.

Препис от исковата молба е връчен на ответника, от който в законоустановения срок е постъпил писмен отговор, с който се твърди, че предявеният иск е допустим, но по съществото си е неоснователен. Оспорва се размерът на претендираното обезщетение, като прекомерно завишен и несъобразен с обществените представи за справедливост и със съдебната практика на съдилищата по подобни дела.

На основание чл. 201, ал. 2 от Кодекса на труда, се прави възражение за съпричиняване, като се твърди, че ищецът е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност при изпълнението на трудовите си задължения и не е спазил разпорежданията на работодателя и инструкциите за безопасност при работа върху стълба и слизането от нея, с които е бил запознат.

Твърди се, че ищецът е преминал през абсолютно всички изискуеми от българското законодателство инструктажи - начален, на работното място, периодичен и ежедневен, включително и в деня на самата трудова злополука - 02.11.2021 година.

Сочи се, че на ищеца са били предоставени всички необходими лични предпазни средства и работно облекло, които са били изцяло съобразени с основните рискови фактори при работата му, като се поддържа, че подхлъзването му от стълбата е станало поради нарушена концентрация, невнимание и вероятно неспазване на изискванията за това как да се държи на самата стълба при слизане.

Твърди се, че ищецът е трябвало да следи за замърсеността на стъпалата и подметките на обувките си в процеса на работа, така че да не се допусне риск от недостатъчно сцепление между повърхностите, водещо до подхлъзване, за което е съставен Протокол за трудова злополука от 09.11.2021 година, в който собственоръчно са написани показания от работници, които също са работили на обекта в момент на злополуката.

Оспорва се твърдението на ищеца, че не му е оказвана лекарска помощ от „С, като се твърди, че съгласно писмените обяснения на работника Валентин Мичев, последният е предложил на ищеца веднага след инцидента да отидат до болницата, като ищецът му е отказал с думите, че иска да изчака, за да види дали състоянието му ще се подобри.

Твърди се, че на 05.11.2021 г. ищецът е бил посетен от двамата управители на фирмата, които са констатирали, че работникът се движи сам, като накуцва. Соци се, че отново му е било предложено да отиде на лекар, но същият казал, че има желание на другия ден да се върне на работа, ако се чувства по-добре.

Поддържа се, че ищецът се прибрал в България на 07.11.2021 г. в 12.40 часа, като едва на 08.11.2021 г. отишъл на лекар.

Относно твърдението на ищеца за „нетърпими болки“, се сочи, че в показанията си при разследване на злополуката, Б. никъде не е споменал болките му да са били нетърпими,

нито е представил доказателства за прием на болкоуспокоителни.

Оспорват се твърденията на ищеца относно степента на психологически и психиатрични травми в резултат на инцидента, като пресилени и неадекватни на получената травма и на възрастта му.

В проведено на 29.11.2023 г. открито съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Н., който поддържа исковата молба по изложените в нея съображения.

Ответникът се представлява от адв. Ф., която оспорва иска по доводите, релевирани в отговора на исковата молба, доразвити в писмени бележки.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Допуснати са и са назначени: съдебно-медицинска, съдебно-икономическа и съдебно-психиатрична експертизи, заключенията от които са приобщени към доказателствения материал по делото.

След анализ на събраните по делото доказателства и като взе предвид становищата и доводите на страните, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно обстоятелството, че ищецът се е намирал в трудови правоотношения с ответното дружество, по силата на трудов договор № 268/05.02.2021 г. /л. 12 – л. 13 от делото/.

С Декларация за трудова злополука вх. № 5101-01-65 от 10.11.2021 г. /л. 9 – л. 10 от делото/, ответното дружество е декларирало трудова злополука, настъпила на 02.11.2021 г., в 14:00 ч., в Кралство Нидерландия, обект по изграждане на соларен парк, с пострадал Д. М. Б..

С разпореждане № 5– Благоевград /л. 8 от делото/, на основание чл. 60, ал. 1 КСО, декларираната злополука вх. № г. от ответното дружество, с пострадал Д. М. Б., се приема за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО. В разпореждането са изложени следните мотиви: видно от протокол за разследване на злополуката от осигурителя и показанията от свидетели и пострадалия, злополуката е станала през време и във връзка с извършваната работа – на 02.11.2021 г., около 14:00 ч., на обект по изграждане на соларен парк в Кпострадалият при слизване от двураменна стълба, стъпвайки на второто стъпало, се подхлъзва и пада, вследствие на което е получил травматично увреждане на десен крак с диагноза „Фрактура малеоли тибие декс. Дистрозио арт. Талокруралис.декс“, довело до временна неработоспособност.

Видно от представените по делото амбулаторни и болнични листове /л. 14 - л. 24 от делото/, ищецът е бил в болничен за периода от 08.11.2021 г. до 05.02.2022 г.

Като доказателства по делото са приети утвърдените от ответното дружество инструкции за безопасна работа с различни обекти /л. 69 – л. 87 от делото/, както и Програми за провеждане на инструктажи /л. 88 – л. 95 от делото/.

Видно от Писмо от МБАЛ ПУЛС Благоевград /л. 128 от делото/, за периода от 23.12.2021 г. до 05.01.2022 г. ищецът е бил хоспитализиран в отделение по Гастроентерология към М

По делото са събрани гласни доказателства посредством разпита на свидетелите К

В показанията си свид. Капитански посочи, че познава ищеца от дете, като разбрал за злополуката с него, още докато Д. бил в Холандия. Когато Д. се прибрал в България, свидетелят, на следващия ден, го закарал в болница „П, където му сложили гипс. Д. изпитвал силни болки, като се налагало да ходи на преглед още няколко пъти. Впоследствие, кракът му бил гипсиран повторно, тъй като гипсираното място не било зараснало правилно, което наложило кракът на ищеца да се счупи още един път. След злополуката Д. не се чувствал добре, не излизал от вкъщи, рядко контактувал с приятели и познати. Около Нова година на 2021 г. ищецът лежал в болница заради проблеми със стомаха.

Свид. Ксподели в показанията си, че познава ищеца откакто се е родил. Свидетелят

пътувал, но се прибрал за Нова година през 2021 г., като тогава Д. бил с гипсиран счупен крак. Д. не излизал много от вкъщи и в този период не искал да ходи никъде. Когато му задавали въпроси, Д. не искал да отговаря.

В показанията си свид. Спосочи, че е колега на ищеца. На 07.11.2021 г., когато се прибирал от Х свидетелят се срещнал с ищеца на летището. Ищецът куцал, но се движел сам и не поискал помощ от свидетеля. Впоследствие ищецът споделил на свидетеля, че е пострадал /ударил си е крака/.

Съдът цени с доверие показанията на разпитаните свидетели – същите са последователни, обективни и лишени от вътрешни противоречия.

По реда на чл. 176 от ГПК, са снети обяснения от управителя на ответното дружество – С като същият посочи, че е разбрал за злополуката в деня след настъпването ѝ от техническия ръководител на обекта – В. Управителят на ответното дружество сподели, че е видял ищеца на 04.11.2021 г. в квартирата в Холандия, като Б. бил в нормално състояние. Колеги на Б. споделили, че последният вместо да си върши работата, подскачал по стълбата и си губил времето.

В заключението по допуснатата и назначена съдебно-психиатрична експертиза вещото лице К... е достигнало до следните изводи:

-Д. М. Б. към момента на освидетелстването му е психично клинично здрав. В период от около 3 месеца след претърпяна ТЗ/ 02.11.2021 г., е бил в състояние на разстройство в адаптацията с преобладаващо нарушение на други емоции.

-Симптомите на разстройството в адаптацията с преобладаващо нарушение на други емоции са проява на няколко типа емоции като тревожност, депресия, безпокойство, напрежение и гняв, отразяващи се върху социалното функциониране. Свободата и качеството на живот са влошени.

-Налице е причинно-следствена връзка между ТЗ/02.11.2021 г. и отключеното психично разстройство.

-Към момента на освидетелстването му Д. Б. е психично клинично здрав.

-Не се установяват данни, с оглед психологическия профил на ищеца, индивидуалният му праг на поносимост към болка и страдание да е снижен. Не се установяват данни и за съзнателно преекспониране или дисимулиране на такава.

-Не се установи наличието на травми в детството и юношеството, които да са предпоставили повишена реактивност към болка и страдание.

-Предвид интелекта, възрастта, социалния опит, образованието, индивидуалните му характерови особености, семейната и социална среда, освидетелстваният е годен да спазва трудова дисциплина, да осъзнава смисъла на получените разпореждания, предупреждения и съвети; притежава способност да оценява адекватно съществуването на опасности в определени ситуации. Не е склонен към лекомислено поведение.

В съдебно заседание вещото лице К поясни отговорите си като посочи, че преживяната травма е наложила обездвижването на ищеца за продължителен период от време, което е ограничило свободата му и е влошило качеството му на живот. През този период ищецът е търпял болки и страдания, а комуникацията му с близките е страдала. Имало е период, в който Б. е бил без средства, без контакти и без особени перспективи.

В заключението по допуснатата и назначена съдебно-икономическа експертиза, вещото лице Е. Ж. е посочило следното:

-Към момента на настъпване на процесния инцидент Д. Б. е бил върху второто стъпало на двураменната стълба, като стъпвайки върху стъпалото, той се е подхлъзнал и тъй като не е имал стабилна опора, е паднал от нея. Слизането от стълбата е следвало да бъде при осигуряване на три опорни точки, което не е било спазено от Д. Б..

В съдебно заседание, при изслушването си, вещото лице Ж. посочи, че в инструкцията за безопасна работа с преносими стълби е посочено, че „при качване или слизване по стълба, работникът да е с лице към нея и да се държи с две ръце за стъпалата“, т.е., във всеки един момент трябва да има опора на две ръце и крак или два крака и ръка, като задължително лицето винаги трябва да е с лице към стълбата. Вещото лице посочи, че не може да е категорично, но по начина, по който е описан инцидентът, достига до извода, че ищецът не се е държал с две ръце, слизайки по стълбата и не е бил с лице.

В заключението по допуснатата и назначена съдебно-медицинска експертиза, вещото лице Сакелариев е достигнало до следните изводи:

-При получената травма е налице увреждане на латералните структури на глезена, което се състои от латералните лигаменти и латералният малеол. Латералният малеолен комплекс се състои от три части. Ищецът Д. Б. при получената травма е получил абрисфрактура на латералния малеол, което означава, че има откъсване на костно парче от върха на латералния малеол. В случая става дума за увреждане на калканео фибуларния лигамент. Това е видно от направените рентгенографии.

-Описаните увреждания се получават при завъртане на стъпалото навътре, при което под напрежение е латерално лигаментарен комплекс и същевременно се упражнява компресия върху медиалния малеол. Крайната степен на такъв тип увреждане е счупване на медиалния малеол и разкъсване или фрактура оптракционните сили на латералния малеол. В случая при Д. Б. е налице само първата степен от този вид увреждания, а именно абрис фрактура на латералния малеол. Това увреждане може да бъде получено по начина, описан от ищеца в исковата молба, а именно падане от стълба.

-При този вид травматично увреждане в момента на травмата и първите два-три дни след нея има значителни болки и страдания и първоначално локален оток в областта на външния малеол, а впоследствие оток на цялата глезенна става.

-Пълно възстановяване при този тип травми може да се очаква за около три месеца.

-Обикновено, когато травмата е за първи път и се спазва съответното лечение и режим, възстановяването е пълно. Усложнения могат да настъпят при неколkokратни травми от този тип на глезенната става, а именно ставата да остане нестабилна.

-По наличната медицинска документация няма данни за престой в болница за този вид травма и оперативна намеса.

-Във връзка с хроничното заболяване - улцерозен колит - М, Д. Б. е провеждал амбулаторно лечение с Н С. За травмата на глезена е приемал обезболяващи, но не знае какви точно.

-При този тип травма за пълното възстановяване е от голямо значение спазването на възстановителен режим и провеждането на кинезитерапия. От наличната медицинска документация е видно, че лекуващият лекар е предписал съответното необходимо лечение: гипсова имобилизация, нестероидни противовоспалителни средства и покой. Д. Б. е носил гипсова имобилизация 10 седмици по негови данни.

-Д. Б. е с хронично заболяване улцерозен колит. При тези заболявания е налице лекостепенна до умерена анемия, но тъй като увреждането е хронично, болните се приспособяват към по-ниските стойности на хемоглобина и нямат оплаквания. От наличната епикриза е видно, че хемоглобина на Д. Б. е което говори за съвсем лека анемия, която не може да бъде причина за главозамайване, световъртеж и евентуално падане.

-Депресивният синдром Д92 е характерен за пациенти с хронични продължителни заболявания.

-Депресивният синдром е характерен за пациенти с хронични продължителни заболявания от каквото страда и Д. Б..

В съдебно заседание вещото лице С посочи, че Б. е бил в гипс 12 седмици, като няма данни ищецът да е провеждал рехабилитация.

Съдът цени с доверие и трите експертни заключение, доколкото същите са логични, обосновани и лишени от вътрешни противоречия.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 200, ал. 1 от Кодекса на труда, е допустим, а по същество – частично основателен.

Аргументи:

Предпоставките за уважаване на исковите с правно основание чл. 200 от Кодекса на труда, са следните: да се установи наличие на трудово-правни отношения между страните; увреждане на работника в резултат на трудова злополука или професионално заболяване и причинна връзка между изпълняваната от него работа и настъпилите вреди. Отговорността на предприятието-работодател е отговорност именно за причинените на работника вреди и намира основанията си в един от основните принципи на нашето право - никой да не вреди другиму, а ако вреди - да обезщети всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността по чл. 200 от КТ е безвиновна отговорност и като изключение от общия правен принцип, че без вина не следва да се носи отговорност, при хипотезата на трудова злополука, работодателят следва да възмезди неблагоприятните последици за здравето на ищеца, възникнали вследствие на констатираната злополука и изразяващи се в претърпени болки и страдания.

Съдът приема и квалифицира инцидента, който ищецът е претърпял, като трудова злополука. Този факт не се оспори в хода на производството, но се направи възражение от ответното дружество по чл. 201, ал. 2 от КТ. Според съда, съпричиняване бе доказано в това производство, по следните съображения:

В съдебната практика понятието „груба небрежност“ обикновено се свързва с тежко дисциплинарно нарушение от страна на работника или на виновно неизпълнение на конкретно трудово задължение. Не всяко поведение в отклонение на посочения ред може да се приеме за груба небрежност и да доведе до намаляване отговорността за вредите. Когато увреждането е резултат на груба небрежност, съгласно чл. 201, ал. 2 от КТ, отговорността на предприятието се намалява. В Кодекса на труда няма легално определение на понятието „груба небрежност“, нито пък никакви признаци за определянето му като вид непредпазливост. Грубата небрежност - определение на непредпазливостта, е дадено в Наказателния кодекс. Съгласно чл. 11, ал. 3 от НК, непредпазливостта е съзнавана и несъзнавана. Груба ще е небрежността, когато работникът е съзнавал /предвиждал/ настъпването на вредоносните последици - увреждането на здравето си, но е мислил да ги предотврати - чл. 11, ал. 3, пр. посл. НК. Когато увреждането и вредите от него са резултат на съзнавана непредпазливост /по изразу на КТ на груба небрежност/, отговорността на предприятието задължително се намалява. Съгласно чл. 11, ал. 4 от НК, непредпазливите деяния са наказуеми в изрично предвидените в закона случаи. От изричната разпоредба на чл. 201, ал. 1 КТ следва, че предприятието се освобождава изцяло от отговорност, само когато вредите се причиняват умишлено, а когато са съпричинени от работника поради груба небрежност, отговорността само се намалява.

В правото съществува принцип, че никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение. Този принцип е залегнал в чл. 201, ал. 1 от КТ. Той е залегнал и в чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Размерът на съпричиняването и вредите се определя с оглед на тежестта и броя на допуснатите нарушения, в резултат и на които са били причинени вредите. От данните за механизма на процесното увреждане и от заключението на кредитираното от съда с доверие заключение по допуснатата и назначена съдебно-икономическа експертиза,

може да се направи извод, че ищецът виновен е допринесъл за настъпилия неблагоприятен за здравето му резултат, като при слизането от двураменната стълба на процесната дата, не си е осигурил три опорни точки и реално се е подхлъзнал, тъй като не е имал стабилна опора.

От друга страна, на ищеца са провеждани всички изискващи се от съответните нормативни актове инструктажи.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че независимо от това, че на ищеца са били разяснени правилата за безопасна работа, същият е допуснал отклонение от установените правила за безопасна работа, като е съзнавал /предвиждал/ настъпването на вредоносните последици - увреждането на здравето си, но е мислел да ги предотврати, с което виновен е допринесъл за тяхното настъпване. Проявил е груба небрежност при изпълнение на възложената му работа, поради което отговорността на работодателя следва да се намали. Това намаляване, според настоящия състав, следва да бъде в размер на 50 % от обезщетението, доколкото е налице неизпълнение на правилата за безопасна работа от страна на ищеца.

По размера на обезщетението за неимуществени вреди:

Работодателят дължи да обезщети претърпените от ищеца неимуществени вреди, които се изразяват в изживените болки и страдания от нараняването и проведеното лечение, тяхната продължителност и интензивност. Както бе посочено по-горе, в заключението си вещото лице С... посочи, че при този вид травматично увреждане в момента на травмата и първите два-три дни след нея, има значителни болки и страдания. Пълно възстановяване при този тип травми може да се очаква за около три месеца. Отделно от това, видно от заключението на вещото лице Кацарска, в период от около 3 месеца след претърпяната трудова злополука, ищецът е бил в състояние на разстройство в адаптацията с преобладаващо нарушение на други емоции. Налице е причинно-следствена връзка между трудовата злополука и отключеното психично разстройство.

Размерът на претърпените физически и душевни страдания се определя по справедливост /чл. 52 от ЗЗД вр. чл. 212 от КТ/, като отчитайки болките, които ищецът е претърпял, фактът, че е бил с поставен гипс за период от 10 седмици, психическите последици от трудовата злополука, възрастта на ищеца към датата на увреждането, характера и интензитета на причинените болки, съдът счита, че за възмездяването им е необходима сумата от 8 000 лева, която, съобразно разпоредбата на чл. 201, ал. 2 от КТ, следва да се намали с 50 % и работодателят да заплати на ищеца сумата от 4 000 лева. В този размер обезщетението е справедлива компенсация на претърпените от ищеца неимуществени вреди и над него искът е прекомерно завишен и следва да се отхвърли.

Относно претендираната мораторна лихва: Присъдената сума ответникът ще следва да заплати на ищеца, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на увреждането – 02.11.2021 г., до окончателното изплащане, така както е поискано с исковата молба.

По разноските:

С оглед изхода на спора и двете страни имат право на разноски. Ищецът е представил списък с разноски /л. 212 от делото/, видно от който претендира разноски за адвокатско възнаграждение – в размер на 1500 лв.; за възнаграждение за вещо лице по допуснатата и назначена СМЕ – в размер на 200 лв. и за възнаграждение за вещо лице по допуснатата и назначена СПЕ – в размер на 283 лв. В представения по делото от ищцовата страна Договор за правна защита и съдействие е посочено, че сумата в размер на 1250 лв. е заплатена на адв. Н. по банкова сметка.. Съобразно възприетото в т. 1 от ТР 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, когато възнаграждението е уговорено да се заплати по банков път, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Доколкото обаче по делото липсват доказателства, от които съдът да установи, че

действително е налице плащане, разноски за адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат на ищеца. Следва да се отбележи и че макар ищецът да претендира разноски за заплатено възнаграждение за вещото лице по допуснатата и назначена СПЕ – в размер на 283 лв., то същият не е изпълнил вмененото му с протоколно определение от 20.09.2023 г. задължение – да довнесе по сметка на Районен съд – Благоевград сума в размер на 83.40 лв. Предвид изложеното, сторените от ищеца в настоящото производство разноски, за които са представени доказателства, възлизат на сумата от 400 лв. Съобразно уважения размер на исковата претенция, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в размер на 66.66 лв.

Ответникът в хода по същество заяви, че претендира единствено сторените разноски за възнаграждения за вещи лица, които са в общ размер на 865 лв. Съобразно отхвърлената част на исковата претенция, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски в размер на 720.83 лв. На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати и държавна такса по сметка на Районен съд – Благоевград, дължима във връзка с частичното уважаване на исковата претенция, в размер на 160 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 200, ал. 1 от Кодекса на труда, „С, със седалище и адрес на управление: гр. Б представлявано от управителите - **С ДА ЗАПЛАТИ НА** Д. М. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр. С сума в размер на 4 000 лв. /четири хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки, страдания, дискомфорт, повишена тревожност, потиснато настроение, снижено самочувствие, силно вътрешно напрежение и емоционална лабилност, които са в причинно-следствена връзка и в резултат от настъпила на 02.11.2021 г. на обект по изграждане на соларен парк в К трудова злополука, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на причиняване на увреждането – 02.11.2021 г., до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния претендиран размер от 24 000 лв. /двадесет и четири хиляди лева/, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „С, със седалище и адрес на управление: гр. Б, представлявано от управителите - С, **ДА ЗАПЛАТИ НА** Д. М. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр. Симитли, ул. „3-ти март“ № 23, сума в размер на 66.66 лв. /шестдесет и шест лева и шестдесет и шест стотинки/, представляваща сторени в производството разноски, съразмерно с уважената част на исковата претенция.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Д. М. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр. С, **ДА ЗАПЛАТИ НА** „СИГ СОЛАР ЕВРОПА“ ООД, с ЕИК 204607544, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „Рилски езера“ № 11, представлявано от управителите - С, сума в размер на 720.83 лв. /седемстотин и двадесет лева и осемдесет и три стотинки/, представляваща сторени в производството разноски, съразмерно с отхвърлената част на исковата претенция.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, „С, със седалище и адрес на управление: гр. Б представлявано от управителите - **СиДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд – Благоевград сума в размер на 160 лв. /сто и шестдесет лева/, представляваща държавна такса

върху уважения размер на исковата претенция.

Решението не е окончателно – подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Благоевград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от Решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____